

Geachte leden van de Staten Generaal,

Sta ons toe ons voor te stellen: wij zijn Femmes for Freedom (FFF), een vrouwenrechten-NGO, die zich al ruim 6 jaar inzet voor vrouwen in huwelijkse gevangenschap. Wij hebben het onderwerp in Nederland op de agenda gezet, hebben er met succes voor gelobbyd dat huwelijkse gevangenschap strafbaar gesteld zou worden in Nederland, oprichting van het Knooppunt Huwelijksdwang, middelen voor vliegtickets voor Nederlandse slachtoffers van huwelijksdwang en achterlating in het buitenland, bespreking en agendering bij het VN-Vrouwenrechtencomité¹, hoorzitting over huwelijkse gevangenschap in het Europees Parlement² en we hebben diverse succesvolle proefprocessen gevoerd. Onze kennis van het onderwerp komt van de bron: wij zijn opgericht door vrouwen die het onderwerp uit eigen ervaring kennen en we verlenen nog elke dag hulp aan vrouwen in huwelijkse gevangenschap (die veelal door de reguliere hulpverlening naar ons worden doorverwezen).

FFF is derhalve alle Kamerleden erkentelijk voor de inspanningen en inbreng in AO's en plenaire debatten voor het tegengaan van huwelijkse gevangenschap. Sinds 2011 zijn door uw kamerbrede inzet en steun wetgeving, hulpverlening en voorlichtingsactiviteiten in gang gezet. FFF heeft in 2012³, 2014⁴ en in 2017⁵ voorstellen gedaan om in het burgerlijk wetboek een bepaling op te nemen die voorziet dat beide partners meewerken aan de ontbinding van het religieus huwelijk. We zijn blij dat die voorstellen thans zijn overgenomen in het rapport 'Niet langer geketend aan het huwelijk! Juridische instrumenten die huwelijkse gevangenschap kunnen voorkomen of oplossen' van de Universiteit van Maastricht (UM) (dat is te raadplegen op de website van de UM) alsmede in de brief van minister Dekker die op dat rapport gebaseerd is.

Tot onze grote vreugde heeft minister Dekker van Rechtsbescherming op 24 april 2018⁶ u een brief geschreven, met als onderwerp 'huwelijkse gevangenschap', waarin hij aankondigt wetgeving tot stand te willen brengen met als doel het eenvoudiger te maken voor partijen om religieus te scheiden en de bewustwording hierover te vergroten, iets waar FFF al geruime tijd voor ijvert. Het belang van deze wetgeving is groot. Bij de leiders van de patriarchale gemeenschappen (en dientengevolge ook bij veel mannen en zelfs vrouwen uit deze gemeenschappen) is er weinig of geen erkenning van het onrecht dat huwelijkse gevangenschap voor vrouwen is. Een duidelijkheid standpunt van de regering op dit gebied, met de bijbehorende wetgeving, is een noodzakelijk signaal dat huwelijkse gevangenschap in Nederland niet geaccepteerd wordt en biedt vrouwen instrumenten om tegen het onrecht te strijden.

---

¹ [Dagblad Trouw 10 november 2016 Nog te veel meisjes vechten voor hun rechten](#)

² In samenwerking met ALDE op 25 juni 2018.

³ <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-32175-31.html> (brief Minister Opstelten) en <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/h-tk-20122013-11-8.html>

⁴ Magazine Asiel & Migrantenrecht, nr. 2 2014. [Vraag het de migrantenvrouwen!](#)
<https://zoek.officielebekendmakingen.nl/h-tk-20132014-65-4.html>

⁵ <https://eenvandaag.avrotros.nl/item/cda-en-groenlinks-willen-boete-voor-mannen-die-vrouwen-gevangen-houden-in-islamitisch-huwelijk/>

⁶ [Kamerbrief over maatregelen huwelijkse gevangenschap](#)

Tegelijk is FFF van mening dat het onderzoek van de UM vragen onbeantwoord laat. Doordat het onderzoek lacunes kent, worden conclusies getrokken die, hoewel niet zo bedoeld, schadelijk zijn voor vrouwen die in huwelijkse gevangenschap verkeren. Graag lichten wij dat hieronder toe:

1. Huwelijkse gevangenschap en vechtscheidingen

In het rapport van de UM wordt huwelijkse gevangenschap als een religieus en juridisch probleem gedefinieerd. Huwelijkse gevangenschap heeft echter nog een andere kant: het wordt gebruikt als een – vanwege de kwetsbaarheid van de vrouw effectief - wapen in vechtscheidingen. Het is een gemiste kans dat dit aspect niet benoemd wordt. De regering heeft in het regeerakkoord⁷ het tegengaan van vechtscheidingen opgenomen. Naar onze mening zou het uitermate nuttig zijn in de activiteiten die in dit kader ondernomen worden, ook rekening te houden met het hanteren van huwelijkse gevangenschap als wapen bij echtscheidingen. De in dit kader geformuleerde ‘divorce challenge’ kent echter niet één project dat gericht is op vechtscheidingen in de migrantengemeenschappen.

2. Voortdurend van huwelijkse gevangenschap als gevolg van het ontbreken van een eerlijk proces

In het rapport wordt geen aandacht besteed aan een belangrijke oorzaak voor het voortduren van huwelijkse gevangenschap, te weten het gebrek van een eerlijk proces in diverse islam georiënteerde landen. Dit komt voor in bijvoorbeeld de zaak ‘Sumo’⁸: zij is in Pakistan gehuwd, het huwelijk wordt in Nederland erkend en ontbonden. De Nederlandse echtscheidingsbeschikking wordt in Pakistan niet erkend, derhalve moet zij naar Pakistan voor de ontbinding van haar huwelijk. In Pakistan wordt haar dossier niet door de rechtbank behandeld, omdat de rechtspraak nogal corrupt is. Pakistan staat op nummer 105 van de 113 landen van de rule of law index⁹. Voor vrouwen zoals Sumo heeft de Kamer op 14 november 2013 de motie van de Kamerleden Keklik Yucel en Jasper van Dijk aangenomen waarin zij de regering verzoekt uiteen te zetten op welke manier vrouwen bij huwelijkse gevangenschap en achterlating kunnen rekenen op consulaire hulp en voorstellen te doen voor verbetering¹⁰. De regering geeft over de invulling van deze motie geen antwoord hoe de consulaire hulp voor vrouwen in huwelijkse gevangenschap verbeterd kan worden. De onderzoeker heeft blijkens uit het rapport diverse kamerstukken en moties gelezen, maar laat deze motie en mogelijke oplossingen ongenoemd. FFF betreurt dit, omdat zij van mening is dat er wel degelijk mogelijkheden zijn om vanuit Nederland te bevorderen dat er wel een zo eerlijk mogelijk proces plaatsvindt. In schrijnende/ uitzichtloze gevallen van huwelijkse gevangenschap zoals ‘Sumo’ dient nagegaan te worden op welke wijze de Nederlandse ambassades in het buitenland het nakomen van het “fair trial” beginsel kunnen monitoren en onder de aandacht van de autoriteiten aldaar kunnen brengen. FFF heeft contact met diverse juridische NGO’s in het buitenland. We willen graag door de overheid gefaciliteerd worden in het onderzoeken en opzetten van hulpverlening aldaar. De regering zou gevraagd kunnen worden om een actieplan te ontwikkelen voor consulaire, juridische en politieke ondersteuning van vrouwen die afhankelijk zijn van een scheiding in een ander land om uit hun situatie van huwelijkse gevangenschap te kunnen komen. Nederland zou met de landen waar dit soort zaken het meest voorkomen beleidsoverleg op dit gebied moeten voeren, teneinde tot afspraken te komen hoe dit soort zaken afgehandeld kunnen worden. Het feit alleen dat de Nederlandse overheid dit on-

---

⁷ *Belangrijkste punten uit het regeerakkoord ten aanzien van echtscheiding:*

- Er zal landelijk beleid komen ter voorkoming van vechtscheidingen;
- Het belang van het kind moet voorop staan en
- Het contact met ouders én grootouders wordt bevorderd.

⁸ Opzij September 2012 [Zelfs na scheiding nog geketend](#)

⁹ [worldjusticeproject.org informatie Pakistan](http://worldjusticeproject.org/informatie/Pakistan)

¹⁰ [Motie leden Keklik Yucel en Jasper van Dijk 14 november 2013](#)

derwerp op hoogambtelijk en politiek niveau aankaart met deze landen, zal een enorme praktische en morele steun in de rug voor deze vrouwen zijn. Dit is meerdere keren door Kamerleden tijdens Kamerdebatten gevraagd, recent door Kathalijne Buitenweg tijdens de begrotingsbehandeling van J&V en in de aangenomen motie van Keklik Yucel en Jasper van Dijk. Op dit deel van de motie is indertijd niet ingegaan door de regering.¹¹

3. Gevolgen huwelijkse gevangenschap

In het onderzoek wordt een belangrijk gevolg van huwelijkse gevangenschap niet uitgewerkt, namelijk dat de man meerdere vrouwen kan hebben: hij houdt vrouw A in huwelijkse gevangenschap of zij heeft zich in haar lot geschikt en hij trouwt formeel of informeel met vrouw B. Het voormalig Kamerlid Jeroen van Wijngaarden (VVD) heeft voor de aanpak van deze vorm van voortdurende huwelijkse gevangenschap een op 6 oktober 2016 een initiatiefnota¹² ingediend waarin o.a. de volgende punten worden voorgesteld:

- Intensivering van de handhaving van artikel 1:68 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 449 Wetboek van Strafrecht wordt voorgesteld.
- Uitbreiding van de reikwijdte van het al bestaande artikel 449 Wetboek van Strafrecht van slechts de «bedienaar van een godsdienst» naar eenieder die direct en uit vrije wil betrokken is bij het sluiten van een illegaal (religieus) huwelijk.
- Aangifteprocessen worden zo ingericht dat ook digitaal en op afstand aangifte kan worden gedaan. Alle delicten moeten voortaan in één proces-verbaal worden opgenomen inclusief het illegale shariahuwelijk. Een vrouw die slachtoffer is van verkrachting binnen het huwelijk, een onwettig huwelijk en leeft in gedwongen isolement moet nu drie aparte aangiften doen. Dat hoeft na de hier voorgestelde vereenvoudiging niet meer

Naar de mening van FFF verdienen Van Wijngaarden's voorstellen en mogelijke juridische instrumenten ter voorkoming en het oplossen van huwelijkse gevangenschap op zijn minst nadere bestudering/uitwerking.

In aanvulling op de initiatiefnota van voormalig Kamerlid Jeroen van Wijngaarden kan een verbod op hertrouwen in binnen-en buitenland, zolang de huwelijkse gevangenschap van de partner voortduurt een instrument zijn om huwelijkse gevangenschap en veelwijverij/ bigamie/ polygamie tegen te gaan. Hertrouwen door de man is nu wel mogelijk, waardoor het leed voor de vrouw die in huwelijkse gevangenschap verkeert nog groter wordt. Bezien kan worden of het polygamieverbod¹³ kan worden uitgebreid met religieuze huwelijken die door godsdienstbedienaren in Nederland worden gesloten. Titel XIII van het Wetboek van Strafrecht ziet op misdrijven tegen de burgerlijke staat. Polygamie brengt volgens de Nederlandse wetgever met zich mee dat de burgerlijke staat van de tweede echtgenoot en die van de kinderen uit de onwettige verbintenis onwettig is. Ook op basis van internationale verdragen en uitspraken van internationale organisaties is consensus dat polygamie in strijd met het gelijkheidsbeginsel is. In de landen waar polygamie wordt toegestaan, is dit vaak alleen aan mannen toegestaan. Vrouwen kunnen hierdoor hun civiele en politieke rechten slechts beperkt uitoefenen. Omdat polygamie discriminerend is, verplicht het internationaal recht om polygamie te verbieden. Het VN-Vrouwenverdrag (CEDAW) inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen is een belangrijk verdrag in de strijd tegen polygamie. In de algemene aanbevelingen uit 1993 inzake dit Verdrag heeft het CEDAW-Comité expliciet naar de discriminerende werking van polygamie verwezen. Het comité stelt dat: "Polygame huwelijkssluiting is tegenstrijdig met het vrou-

---

¹¹ <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-32824-53.html>

¹² <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-34565-2.html>

¹³ Naast het civielrechtelijk verbod op polygamie in artikel 1:30 lid 1 BW en artikel 1:33 BW is in de Nederlandse wet ook een strafrechtelijk verbod op polygamie opgenomen onder Titel XIII van het Wetboek van Strafrecht.

wenrecht tot gelijkheid met de man, en kan zulke serieuze emotionele en financiële consequenties voor haar en haar nakomelingen hebben dat zulke huwelijken ontmoedigd en verboden dienen te worden." Het Committee on the Elimination of Discrimination Against Women (CEDAW), de Human Rights Council (HRC), het Committee on Economic, Social and Cultural Rights (CESCR) en het Committee on the Rights of the Child (CRC) hebben alle geconcludeerd dat polygamie in strijd is met het gelijkheidsbeginsel en het belang van het kind.

4. Suggesties van de Nederlandse politiek

In hoofdstuk 3.9.3 'Nederlandse ontwikkelingen' worden de voorstellen van het voormalig Kamerlid Nine Kooiman besproken waarin zij op 10 oktober 2012 in het debat¹⁴ en in een motie¹⁵ de regering verzoekt, te onderzoeken op welke wijze de rechtspositie van deze vrouwen verbeterd kan worden, te bezien welke rol een eventuele uitbreiding van de Nederlandse echtscheidingsbeschikking hierin kan spelen. Ook wordt verwezen naar de oproep tot wetgeving door Kathalijne Buitenweg en Madeleine van Toorenborg van 29 november 2017 voor een generieke regel in het Burgerlijk Wetboek. FFF is verheugd dat minister Dekker in zijn brief positief heeft gereageerd. Toch bevreemdt het FFF dat bij het onderzoek van UM niet de vragen en suggesties heeft bestudeerd van de voormalig Kamerleden Nine Kooiman en Cora van Nieuwenhuizen-Wijbenga voor een bredere concretisering van huwelijkse gevangenschap in het wetboek van strafrecht.

Concrete suggesties en vragen tijdens Kamerdebat 20 maart 2014 die niet bestudeerd zijn

Kamerleden hebben ook in het debat van 20 maart 2014¹⁶ concrete suggesties gedaan en vragen gesteld aan toenmalig staatssecretaris Teeven. Het Kamerlid Foort van Oosten refereerde toen al naar de 'New-York Get laws' voor het voorkomen van huwelijkse gevangenschap: De andere vragen en suggesties worden niet door de onderzoeker genoemd en bestudeerd. De Kamerleden Gerard Schouw, Foort van Oosten, Jan de Wit en Marit Rebel hebben de inzet van het buitenlandbeleid op de wederzijdse erkenning van echtscheidingsvonnissen als oplossing voor huwelijkse gevangenschap aangedragen. Ook vragen zij of het aan de orde gesteld kan worden bij de Haagse Conferentie. De minister wordt gevraagd om met Femmes for Freedom nader te kijken in welke landen van origine huwelijkse gevangenschap kan ontstaan. Het belang van internationaal dialoog met landen buiten de EU om de erkenning van Nederlandse echtscheidingen in die landen te vergemakkelijken wordt ook genoemd. Deze suggesties en vragen kunnen ook leiden tot een duurzame voorkoming en oplossen van huwelijkse gevangenschap, maar zijn niet onderzocht door de onderzoeker van UM.

5. Rol van het strafrecht (pagina 93 van het onderzoek) versus civielrecht en lijfswang

Op basis van 2 respondenten die geen direct contact hebben met slachtoffers van huwelijkse gevangenschap en 0 strafrechtelijke case studies concludeert het UM dat er geen ervaringen zijn met de inzet van artikel 284 Wetboek van Strafrecht (dwangartikel) om huwelijkse gevangenschap tegen te gaan. Dit is klinkklare onzin. FFF heeft zoals u weet een juridisch helpdesk en heeft jaarlijks te maken met gemiddeld 50-60 meldingen van diverse varianten van partnergeweld en huwelijkse onvrijheid, waaronder huwelijkse gevangenschap. Een aanzienlijk deel van de huwelijkse gevangenschap zaken eindigt niet in een civiele of strafrechtelijke procedure, omdat de echtgenoot toch wilde meewerken aan de ontbinding van het religieus huwelijk nadat FFF de vrouw informeerde over haar rechten en deze via een advocaat aan de weigerende man werd medegedeeld. In zaken waarin mannen ondanks de dreiging van een civielrechtelijke en strafrechtelijke procedure bleven weigeren, heeft strafrecht en de tussenkomst van de politie wel uitkomst geboden. In bijlage A vindt u een paar case studies

---

¹⁴ <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/h-tk-20122013-11-8.html>

¹⁵ <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-32840-13.html>

¹⁶ <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/h-tk-20132014-65-4.html>

van FFF, waaruit blijkt dat het strafrecht een effectieve 'stok achter de deur' is. Echtgenoten hebben immers geen baat bij een strafblad.

Sinds 2011¹⁷ belooft de regering op verzoek van de Kamer om het OM, Politie en Justitie te informeren en te trainen over huwelijkse gevangenschap. De ervaring van FFF is dat politiefunctionarissen het begrip huwelijkse gevangenschap inmiddels kennen, maar vaak geen concrete suggesties kunnen geven, omdat de cases zeer divers zijn. Ingewikkelde zaken worden door o.a. de politie met FFF besproken. Uiteraard is het strafrecht in situaties van huwelijkse gevangenschap een ultimatum remedium. Maar om te concluderen dat er geen ervaringen zijn met het inzetten van het Strafrecht is feitelijk onjuist en te kort door de bocht. FFF beoordeelt per case welke juridische middelen ingezet moeten worden. Het ene middel hoeft niet beter of slechter te zijn dan het ander.

Civiele Lijfswang

Voorts concludeert de onderzoeker van UM op basis van 3 case studies dat zij een voorstander is van een gang naar de burgerlijke rechter waarin de rechter de weigerende man sommeert mee te werken aan de ontbinding van het religieus huwelijk. Indien de man ondanks de opgelegde dwangsom weigert mee te werken, geeft zij de voorkeur aan lijfswang door de burgerlijke rechter boven een strafrechtelijk traject. Lijfswang is een ultimatum remedium in het civiel recht. Voordat UM met diverse stevige uitspraken komt, verwacht FFF minstens uitgebreid onderzoek naar de kosten voor de eisers/ slachtoffers, diepte interviews met slachtoffers, rechters, daders en advocaten. De onderzoeker weet niet dat wanneer een man geen geld heeft, een dwangsom weinig zin heeft: van een kale kip kan je niet plukken. De ervaring van FFF is dat vrouwen met kinderen geen voorstander zijn van civiele lijfswang, omdat het de zaak kan escaleren en het veel impact kan hebben op de kinderen. Een ander nadeel van civiele lijfswang uit zich mooi in het voorbeeld van een vermogende Iraans-Nederlandse vrouw die zich tot FFF heeft gewend: zij had de civielrechtelijke route bewandeld. De rechter sommeerde haar man op straffe van een dwangsom mee te werken aan de ontbinding van het Iraans huwelijk. Omdat de vrouw alimentatie aan haar man moest betalen, had een dwangsom geen zin. Lijfswang was ook geen optie, omdat de eiser altijd de kosten voor lijfswang moet betalen. De wetgever heeft de kosten van lijfswang als volgt gemotiveerd: Niet de staat, maar de wederpartij van de veroordeelde heeft belang bij voortzetting van de gijzeling en betaalt de kosten die daarmee gemoeid zijn. Weliswaar bestaat een mogelijkheid tot verhaal van deze kosten op de veroordeelde, maar nu lijfswang eerst als ultimatum remedium voor toepassing in aanmerking komt, is het niet zelden zo dat in de praktijk op de schuldenaar geen verhaal mogelijk is.

De proceskostenveroordeling inzake onrechtmatige daad is geregeld in artikel 6:96 BW en 237 e.v. Rv, waaronder in het bijzonder 241 Rv. In beginsel is het zo dat de partij die in het gelijk wordt gesteld, wordt veroordeeld in de kosten van de wederpartij. In familierechtzaken geldt echter dat de kosten mogen worden gecompenseerd (artikel 237 lid 1 Rv). FFF vindt het onredelijk dat een eiser van civiele lijfswang de kosten moet betalen. Het is redelijk als de wet wordt gewijzigd en dit op de weigerende man verhaald kan worden.

De ervaring van FFF is dat lijfswang tot nu toe niet is toegewezen door de rechter in huwelijkse gevangenschap zaken van vrouwen zonder kinderen. UM heeft geen veld-en jurisprudentie onderzoek gedaan naar het juridisch instrument van lijfswang van vrouwen die de gang naar de civiele rechter hebben gemaakt.

6. Voorlichting vanuit de overheid

FFF betreurt het dat er bij de voorlichting vanuit de overheid geen gebruik wordt gemaakt van de kennis van FFF en dat FFF niet genoemd wordt bij de contactadressen waar mensen meer informatie/hulpverlening kunnen verkrijgen. Zo wordt er in de handreiking 'Kindhuwelijken en informele

---

¹⁷ <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/h-tk-20112012-6-13.html>

huwelijken¹⁸ alleen verwezen naar websites van autochtone organisaties. Deze organisaties hebben alleen een adviserende taak. Zij bieden geen juridische dienstverlening en ondersteuning. FFF biedt die wel. Ook voor de publicatie die het ministerie van SZW uitbrengt over alle aspecten van het religieus huwelijk geldt dat FFF niet bij de contactadressen voor verdere hulpvragen wordt genoemd.

7. Apart dialoog met religieuze gemeenschappen en benoemen van geestelijken tot ambtenaar van de burgerlijke stand

Aanbeveling 5 en 7 van het UM rapport, waarin de regering geadviseerd wordt om een aparte dialoog met religieuze gemeenschappen te starten en geestelijken benoemen tot ambtenaar van de burgerlijke stand is naar de mening van FFF het paard achter de wagen spannen. Hoeveel migrantenvrouwen zitten er in de overlegstructuren die de overheid heeft opgezet? Hoe vaak heeft de UM e.a. wetenschappers geadviseerd om met vrouwenrechtenorganisaties aan tafel te zitten? UM zwijgt over de rol en kennis van FFF in haar rapport en heeft FFF niet benaderd. Wat is de waarde van politiek correcte uitspraken van de mannelijke leiders van patriarchale gemeenschappen, die vervolgens in hun moskee of andere toepasselijke instelling iets heel anders zeggen? De overheid geeft deze mannen zelfs een rol in het hulpverleningsproces. Zo is de overheid van mening dat imams betrokken moeten worden in eerwraakzaken. Natuurlijk moet de overheid praten met vertegenwoordigers van deze gemeenschappen. Maar waarom niet met vrouwen uit die gemeenschappen? Gebruik die gesprekken om afspraken te maken over toetsbare voortgang van de gemeenschap, niet om de macht van diegenen die de vrouwenrechten beperken te bestendigen.

FFF is blij met het verwerpen van aanbeveling 5 en 7 door minister Dekker, maar blijft van mening dat de minister vrouwen uitsluit van andere onderdelen, zoals de eerder genoemde publicaties over 'Kindhuwelijken en informele huwelijken' en de nog te verschijnen publicatie over de aspecten van het religieus huwelijk.

8. FFF agendeert, lobbyt en bereikt resultaten, maar wordt bij het vervolg genegeerd.

En tenslotte het punt wat voor FFF het moeilijkst aan te kaarten is, maar wat niet onvermeld mag blijven: hoewel de beleids- en wetwijzigingen steeds na lobby's van FFF werden bereikt, wordt FFF slechts zelden en dan nog met tegenzin door de overheid betrokken bij de verdere vormgeving van het beleid. Hooguit mag op vrijwillige basis input geleverd worden, terwijl de professionele uitwerking tegen hoge kosten geschiedt door traditionele geïnstitutionaliseerde organisaties zonder actief diversiteitsbeleid en zonder raakvlak met de doelgroep. Niet alleen is dit onrechtvaardig, het leidt ook tot slechtere resultaten tegen hogere kosten. In onze jaarverslagen¹⁹ vindt u een overzicht van hetgeen FFF tot nu toe geleverd heeft en kan leveren. Geen andere organisatie in Nederland heeft op dit gebied een dergelijke track record. Dat komt omdat de kennis bij de doelgroep zit. Effectieve hulpverlening en voorlichting is niet mogelijk wanneer men die kennis niet bezit. De doelgroep wordt eenvoudigweg niet bereikt. Dit is geen nieuw probleem. Het VN-Vrouwenrechtencomité heeft al eerder zijn zorg geuit over verschuiving van financiering die leidt tot gebrekkige financiering van migranten-, vluchtelingen- en vrouwenorganisaties²⁰. FFF moet helaas constateren dat de overheid FFF zelfs niet als gesprekspartner over het huwelijkse gevangenschap ziet. In bijlage 2 vindt u een overzicht van verzoeken gedaan door Uw Kamer om FFF te betrekken bij de beleidsvorming. Wij wachten nog altijd op een uitnodiging.

---

¹⁸ [handreiking kindhuwelijken en informele huwelijken](#)

¹⁹ Jaarverslagen Femmes for Freedom

²⁰ [De conclusies van het VN-vrouwenrechtencomité in 2016](#)

FFF begrijpt best waarom overheidsinstanties aarzelend zijn over het betrekken van FFF bij beleidsvorming- en uitvoering: FFF schuwt immers de confrontatie niet, en is in die zin een moeilijke partner. Naar onze mening is het echter niet mogelijk verandering te bewerkstelligen en toch iedereen te vriend te houden. Een duidelijk standpunt voor de fundamentele rechten van vrouwen en meisjes uit patriarchale gemeenschappen betekent dat men de leiders van die gemeenschappen tegen het hoofd stoot. Dit is echter een van de voorwaarden voor het tot stand komen van verandering. Zolang we echter geen duidelijk standpunt voor fundamentele rechten van vrouwen en meisjes innemen, zal het grootste deel van de leiders in de patriarchale gemeenschappen zich beperken tot wat politiek correcte uitspraken, zonder dat er in de praktijk iets verandert. En de mensen uit die gemeenschappen die wel iets willen veranderen zullen wel uitkijken om hun mond open te doen, omdat zij weten dat de overheid ze uiteindelijk niet zal steunen. Zolang de overheid vooral bang is om te kwetsen, blijft verandering uit. Een duidelijk overheidsstandpunt voor mensenrechten is een noodzakelijke voorwaarde voor het begin van een echte discussie met de leiders van de gemeenschappen en voor de emancipatie van de vrouwen in die gemeenschappen zelf. Kortom, in onze visie is het tijd om ons onvoorwaardelijk achter de meisjes en vrouwen en hun rechten te scharen.

Met vriendelijke groet en hoogachting namens FFF,

Shirin Musa
Den Haag, 14 mei 2018